

гатајтъ радодѣштеса. неже са оврзѣдајтъ окаянни. тако чистааго пророчества силоу възлагати пѣтицамъ. чистъ же тѣ секе творять разоумъ и власть ко са дѣјтъ тѣми кози. мзи же когъ не соушть. наричемъ. отъстоупьнзихъ слоугъ. да нѣ льзѣ оубо вѣсомъ възлагати коудоушнихъ разоума. когоч же паче дамзи то. акзи издрядачно и самъ же тѣ законъ глаголетъ. да не коудеть въ издраили възхубѣли възшьезѣ. или вражан и чародѣиць. или каган и дивзи творам ѣхтрокънзи възхвъ и възпрашани. мрътезихъ. нз не вѣдѣ како на се прѣльштајтеса друзни сице глаголюште яко кога саваофа наричемъ вајште надъ колаштними. акзи не сквьрьно соуште оухъцирение.

СВѢТОСЛАВОВИЯТЪ „ИЗБОРНИКЪ“ ОТЪ 1076 Г.

Въ тоя „Изборникъ“, който днесъ са намира въ „Импер. Публична Библиотека“, са срѣцать повече русски особености, нежели въ пѣрвиятъ рѣкописъ, ако неговото бѣлгарско происхождение и да е доказано положително. Изъ сичко са види, че тоя памѣтникъ е славянско сѣчинение. Статиите на тоя „Изборникъ“, по своето нравственно-религиозно сѣдржаніе, сѣ биле много по-понятни за старовременните читатели, нежели философическите статии на сборникътъ отъ 1073 г. Но най-забѣльжително е това, че въ тоя „Изборникъ“ са говори за бѣлгарскиятъ пѣрвоучитель св. Кирила и за неговото житіе. Множество причини ни накарватъ да мислиме, че тоя сборникъ са е появилъ пѣрвъ пѣтъ въ времето на Симеона, когато е била още сѣвременна памѣтьта за свѣтите равноапостолни братия Кирила и Ме-